

“พ่อแม่ต้องช่วยสร้างสรรค์ เผ่าพันธุ์ไม่ได้เก่งนี่นะ”

หลังจากสอบ Entrance เสร็จ ข้าวฟ่างก็ขลุกอยู่แต่ในบ้านตลอดตามอุปนิสัย ยกเว้นเป็นบางครั้งเช่นไปงานเลี้ยงรุ่นสมัยเรียน ป. 4/3 และรุ่น ป. 6/1 เพราะเพื่อนโทรฯเข้ามาชวน

ที่โรงเรียนอนุบาลสุรินทร์สมัยนั้น(ราวปี 2538) เขามีนโยบายอยู่ว่าถ้าเรียนจบชั้น ป.4 จะขึ้นชั้น ป.5 เขาจะรวมเอาเด็กที่มีผลการเรียนดีถึงเกณฑ์มาสอบแข่งขันเพื่อเข้าห้อง**King** คือ ป.

5/6 (อ.ศุภมาศ เป็นครูประจำชั้น) แต่เมื่อขึ้นชั้น ป.6 ห้องคิงก็ย้ายไปเป็น ป.6/1 (อ.อรรถัย)

เด็กเรียนดีและผู้ปกครองส่วนใหญ่ ต่างก็ใฝ่ฝันอยากจะเข้าห้อง King กันทั้งนั้น เพราะมันเป็นเกียรติ เป็นศรี ประโยชน์ทวี แก่ชาติและประเทศ- ตนเทอญ เป็นบำเหน็จรางวัลอันยิ่งใหญ่ของชีวิตเลยทีเดียว *(แต่จะเป็นการกดดันมากสำหรับเด็กที่ไม่พร้อม)* จากนั้นก็จะมี การจัดระบบห้องเรียน ในชั้น ป.5 กันใหม่ทั้งสายชั้น เด็กก็จะมี การสลับปรับเปลี่ยนห้องเรียนและเปลี่ยนกลุ่มเพื่อนไปในตัวด้วย

ช่วงที่ข้าวฟ่างกำลังเรียนอยู่ใน
ชั้น ป.3 – ป.4 ผลการสอบจะอยู่ใน
ลำดับที่ 6 - 7 ของห้อง (ทั้งโรงเรียนมี
ชั้น ป.4 อยู่ 8 ห้อง คือ ป.4/1 – ป.4/8)

เมื่อข้าวฟ่างจบชั้น ป.4 ปีจึงได้ถือโอกาสถามลูกสาวในวันหนึ่งว่า

“ฟ่าง อยากจะเข้าเรียนในชั้น ป.5 ห้อง King เหมือนพี่หว่ามัยลูก?”

เพราะพี่สาวก็สามารถสอบเข้าเรียนในห้อง KING ได้เมื่อปีที่แล้ว

หยก ๆ

“อยากสิพ่อ ถามได้” ข้าวฟ่างตอบค้อน ๆ เสียงจ้อย

“ถ้าพ่อมีวิธีช่วยพ่อก็สำเร็จได้ ฟ่างพร้อมที่จะปฏิบัติตามมั๊ยะ ?”

“พร้อมจะพ่อ” ข้าวฟ่างตอบอย่างหนักแน่น “ทำยังไงล่ะพ่อ ?”

“พ่อก็จะตีเพิ่มเติมเสริมให้อีกหน่อย รับรองว่าฟ่างจะมีโอกาสได้
เข้าห้องคิงมากเลยจ๊ะ”

เพราะข้าวฟ่างนั้น I.Q. โดยพื้นฐานดีพอใช้(แต่
ไม่ถึงกับเก่ง) เมื่อปีที่แล้ว พ่อได้จัดโปรแกรมสอน
พิเศษภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมให้พี่**ลูกหว่า**
ก่อนจะขึ้นเรียนชั้น ป. 5 และถือโอกาสเาน้องข้าว
ฟ่างมาปูพื้นฐานเล่น ๆ เป็นเพื่อนพี่หว่า จะได้ไม่เหงา
ได้บ้างไม่ได้บ้างก็ช่างมัน(ก็ยังเด็กเกินไปนั่นเอง)

ข้าวฟ่าง

ปรากฏว่าส่วนใหญ่น้องมักจะเรียนรู้และตอบได้พอ ๆ กันแต่จะฉับไวกว่าพี่เล็กน้อย กระทั่งพี่หว่าเริ่มจะออกอาการว่า ‘เสียหน้า’ ทำท่าจะท้อ ๆ บ้างแล้ว ปิงจึงต้องเริ่มเปลี่ยนมาสอนให้เฉพาะพี่หว่าตามลำพังแทน โดยหาโอกาสคุยกับน้องข้าวฟ่างสองคนลับหลังพี่ลูกหว่าก่อนจะถึงเวลาตีว่า.....

“ฟ่างออกไปเล่นข้างนอกก่อนไป” เพราะคิดว่าธรรมชาติเด็กมักจะชอบเล่นกว่าเรียน คงจะพอใจ

ข้าวฟ่างก็ออกไปเล่นริมสระตรงหน้าต่างติดห้องที่สอน เมื่อสอนพี่หว่าเสร็จปิงก็หันมาทบทวนเนื้อหา ปรากฏว่าข้าวฟ่างก็ตอบลดหน้าต่างเข้ามาดักหน้าพี่หว่าบ่อยครั้ง ปิงจึงต้องเรียกไอ้ฮ้วน(ฟ่าง)มาบอกเหตุผลตรง ๆ ในภายหลังว่า

“พี่หว่าเขาจะท้อถอยหมดกำลังใจนะลูก”

“ฟ่างก็อยากรู้เหมือนกันนะพ่อ” ลูกท้วงเสียงแข็ง

“โอเค ดีมากลูก เยี่ยม” ปิงยกหัวนิ้วโป้งชม แล้วก้มลงไปหอมสองแก้มลูกอย่างชื่นชม

“พ่อภูมิใจในตัวลูกอย่างมากเลยจ๊ะ แล้วพ่อจะสอนฟ่างให้พิเศษอีกต่างหาก โอเค.....?” ปิงโน้มน้ำวอย่างนุ่มนวลเพื่อเป็นการเสริมแรงบวกด้วย

“โอเคจ๊ะพ่อ” ข้าวฟ่างพยักหน้ายอมรับอย่างเข้าใจ

ตลอดเวลาแห่งการศึกษาที่ผ่านมาของลูก ๆ ก็อยู่ในสายตาของพ่อตลอด(แม่ติดภาระต้องทำกับข้าวนะ) การบ้านทุกบท แบบฝึกหัดทุกเรื่องจึงผ่านตาปึงหมด เรื่องไหน ข้อใดที่ลูกสงสัยติดขัด หรือ โจทย์ข้อใดที่เป็นปัญหามีเทคนิคพลิกแพลงดีปึงก็มารักไว้หมด ก็ปึงเป็นครูนี้นา(เน้นคณิตศาสตร์) ปึงตั้งใจจะไว้ใช้ทบทวนให้ลูกอีกครั้งเพื่อเตรียมสอบปลายภาคเรียนอยู่แล้ว

ส่วนการใช้ตัวเพื่อเตรียมสอบแข่งขันเข้าห้องKingนั้น ถือว่าเป็นผลพลอยได้มากกว่า เพราะปึงไม่ได้คาดหวังตั้งเป้าไปไกลตั้งขนาดนั้นเลย

ก่อนจะสอบแข่งขันเข้าห้องKing 4-5 วัน ปึงก็จัดการทบทวนคณิตศาสตร์ในข้อธรรมดาทั่ว ๆ ไป สลับกับโจทย์ปัญหาที่ลูกเคยติดขัด และโจทย์พลิกแพลง กระทั่งลูกแจ่มกระจ่างพอควรแล้ว ก็ให้ลูกทบทวนวิชา ส.ป.ช. และปึงก็ได้คิดตั้งคำถามไว้บ้างเป็นช่วง ๆ เพื่อทดสอบประเมินผลหลังการอ่านของลูก (ซึ่งปึงก็ต้องอ่านทบทวนมาแล้วล่วงหน้า)

วันสอบ(25 มี.ค.38) น้องข้าวฟ่างค่อนข้างมีความพร้อม แต่ความไม่มั่นใจที่มีมาแต่เดิมอันเป็นอุปนิสัยก็ยังมียู่มาก เพราะมีนักเรียนเก่ง ๆ สุกยอดจากแต่ละห้อง(8 ห้อง)มาเข้าสอบแข่งขันกันเยอะเยะเกือบ 140 คน แต่คัดไว้เพียง 40 คนเท่านั้น ข้าวฟ่างก็รู้ตัวเองคืออยู่แล้วว่าอยู่ในระดับหาง ๆ แถวเขา โอกาสแห่งความหวังคงยังห่างไกลริบหรี่มากส์

(อาการประจำตัวของข้าวฟ่างอย่างหนึ่งก็คือ**กลัวการทดสอบ** จะตื่นเต้นจนเป็นไข้ก่อนสอบเสมอ)

ก่อนจะเข้าห้องสอบปล่อย **‘ไก่ฮ้วน’** ลงสนามตี ปิงก็ได้ก้มลงกระซิบให้กำลังใจกับลูกว่า

“ไม่ต้องเครียดคนะลูก ทำให้เต็มความสามารถได้แค่ไหนพ่อก็ไม่ว่าอะไรอยู่แล้ว”

ดูแววตาข้าวฟ่าง ก็ออกอาการฝ่อ ๆ ไม่เชื่อมั่นในตัวเองอยู่มาก ตัวก็รุม ๆ เหมือนจะเป็นไข้

“ทำข้อสอบให้รอบคอบถึถ้วน ไม่ต้องรีบส่งนะลูก ถ้ามีเวลาเหลือก็ควรจะทำทบทวนอีกหน่อย กันตกหล่นผิดพลาดนะ”

“สอบเสร็จแล้วก็พาเพื่อน ๆ เล่นในโรงเรียนเพื่อรอฟ่อมารับนะลูก”

ลูกหว่า

เนื่องจากว่าแม่ติดภารกิจต้องไปดูแลอาแม่(ยาย)ที่ป่วยอยู่ที่กรุงเทพฯหลายวันแล้ว ส่วนพ่อปิงก็กำลังติดภารกิจดูแลการรับสมัครนักเรียนเพื่อเข้าเรียนในชั้น ม.1 และ ม.4 ของโรงเรียนอยู่พอดี ปิงก็จึงต้องคอยหาเวลาว่างเพื่อแว็บมาดูแลลูกบ้างเป็นครั้งคราวไป เข้าทำนองงานหลวงก็ไม่ขาด งานราษฎร์ก็ไม่บกพร่องนะเคื้อ.....

11.00 น. ปิงก็แว็บมาเพื่อจะพาลูกไปหารับประทานอาหารเที่ยง แต่ข้าวฟ่างที่กำลังเล่นสนุกอยู่กับเพื่อน ๆ กลับเอ๋อขึ้นก่อน

“พ่อซื้อมาให้ฟางกับพี่หว่าเลยได้มัยพ่อ ฟางจะอยู่เล่นกับเพื่อน ๆ
ที่นี่แหละ”

“พวกเราจะอยู่จนถึงเวลารอครูผลสอบเลยล่ะ” **ฝั้น** ร้องบอกแทรก
ขึ้นมา

ฝั้นก็เป็นเพื่อนของข้าวฟาง **ฝั้น ฟ้า มั่น** และ **นนท์** มักมีผลการเรียน
ที่ดีเหนือข้าวฟางมาโดยตลอด แต่ลำดับที่ก็ติด ๆ กันอยู่ โดยมี **จ๊อด** และ
ติก ผลัดกันเป็นเบอร์หนึ่งและสองของห้องตลอดกาล(เก่งหมักส์ ๆ ติด
แพทย์-เภสัชเนาะ)

“โอเค ยังงั้นพวกหนู ๆ รอสักแป๊บเดี๋ยวนะจ๊ะ เดี่ยวลุงจะซื้อข้าว
เที่ยงและขนมมาเพื่อทั้งหกคนเลย”

เมื่อไปซื้อข้าวห่อมาแล้ว ก็ส่งลุงห่อข้าวให้เด็ก ๆ พร้อมกับถาม
เด็ก ๆ ไปได้ว่า

“เขาจะประกาศผลสอบกันก็
โมงจ๊ะ ?”

“อาจารย์บอกว่าบ่ายโมงล่ะ”

น้องฝั้นและน้องฟางตอบ
พร้อมกันเสียงใส

ปากทางเข้าร.ร.อนุบาลฯ

ดูแลเรื่องอาหารการกินของลูก ๆ แล้วปิงก็รีบกลับไปทำหน้าที่ต่อ
ที่รั้วโรงเรียนอยู่ติดกันนี้นะ ประมาณเกือบบ่ายสองโมง เมื่อเจ้าหน้าที่รับ
สมัครเข้าประจำหน้าที่ได้เรียบร้อยแล้ว ปิงก็แว๊บออกมาดูลูก ปากฎว่า

เพื่อน ๆ หายไปหมดเห็นแต่ลูกของตนนั่งห่าวรอพ่ออยู่สองคนที่ซุ้มข้างประตูโรงเรียนอนุบาล

พอมอเตอร์ไซด์เล่นเข้าไปใกล้ ลูก ๆ ก็พากันวิ่งเข้ามาหาพ่อปิง ยิ้มแย้มแจ่มใสชิงแย่งกันแจ้งผลการสอบว่า

“พ่อ ฟางสอบเข้าห้องคิงได้”

ปิงก็จอดรถ ก้มลงไปกอดลูก(ตัวหายร้อนแล้ว) และหอมสองแก้มลูกอย่างชื่นใจเป็นที่สุด

“เห็นไหมล่ะ ถ้าเชื่อพ่อ ทำตามที่พ่อบอกไว้ รับรองไม่ผิดหวัง จริงมั๊ยลูก ?”

“จริงจ๊ะพ่อ เพื่อน ๆ ฟางไม่ได้เลยซักคนนะ พ่อ”

ข้าวฟางหมายถึงเพื่อน ๆ ที่เล่นอยู่ด้วยกันเมื่อสักครู่นี้คือผีน มิน ฟ้าและนนท์ ทั้งสี่คนนี้ล้วนแต่เคยมีผลสอบที่เหนือข้าวฟางมาโดยตลอด

ฟาง วาสน์ เอ๊ะ

“นั่นเห็นไหม พวกเขาเก่งกว่าเรา แต่เขาอาจฝึกฝนน้อยกว่าเรา เราก็มีโอกาสนะเขาได้” ปิงก็หอมแก้มลูกอีกครั้งอย่างชื่นชม

“ขอพ่อไปดูประกาศผลสอบให้ชื่นใจแว๊บเดียวนะลูก”

ลูก ๆ ก็วิ่งนำหน้าพาปิงเดินตรงไปยังป้ายที่ติดประกาศผลสอบ ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ ตรงนี้เอง มีผู้ปกครองเจ็ดแปดคนกำลังมุงดูผลสอบอยู่ ลูก ๆ วิ่งนำหน้าไปแหวกผู้คนชี้ให้ดูเสร็จสรรพ

กลับถึงบ้านข้าวฟางเกิดฮึด!

“พ่อ...แล้วเมื่อไหร่พ่อจะสอนภาษาอังกฤษให้ฟังเหมือนพี่หว่าละคะ?” เราได้ยินก็แสนจะปลาบปลื้มยินดี

“โอเคลูก เชนนี้พบกัันนะจ๊ะ” เพราะปิงก็ต้องรีบไปเข้าทำงานต่อ
“โอเคค่ะ”

นั่นคือเรื่องหนหลังแต่ครั้งอดีต ทำให้ข้าวฟางต้องย้ายออกจากกลุ่มเพื่อนเก่า(ป.4/3) ไปเรียนอยู่กับกลุ่มเพื่อนใหม่ในห้องคิงชั้น ป.5/6 (ชั้นชั้น ป.6 ห้องคิงก็คือ ป.6/1- อ.อรทัย) เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ถึงคราวจะต้องแยกย้ายจากลากันไปตามวิถีชีวิต ก็เลยคิดถึงกันนัดพบปะสังสรรค์ก่อนจากกับเพื่อน ๆ กลุ่มเก่า ป.4/3 และกลุ่ม ป. 6/1 ปิงก็ยินดีและอนุญาต

นอกนั้นลูก ๆ ก็จะขลุกอยู่แต่ในบ้าน เมื่ออยู่หลาย ๆ วันเข้าลูกก็เริ่มออกอาการหงา-เบือ เป็นปิงก็คงเบือเอื่อมเซ่นกันแหละ ข้าวฟางจึงได้ทวงสัญญาเมื่อสาธยายกับปิง

“พ่อ ไหนว่าจะซื้อเครื่อง V.C.D ละจ๊ะ?”

แล้วข้าวฟางยังเคยบอกไว้ว่า แผ่นวีซีดี ไม่จำเป็นต้องซื้อเลยเพราะ

“ที่บ้านไอ้ตึก(เพื่อนสนิท) มีเป็นลัง ๆ ยืมได้สบายมากเลยพ่อ”

“โอเคลูก เชนนี้ไปเลือกด้วยกันเลยจ๊ะ”

เมื่อไปถึงร้านก็เดินดูทุก ๆ ยี่ห้อ พอจะเอาเข้าจริงลูก ๆ ก็เลือกเอาแต่ยี่ห้อที่ราคาถูก ๆ เข้าไว้ โดยให้เหตุผลว่า

“ดูได้ระยะเดียว เดี่ยวก็เบื่อหรรษาพอ อย่างเครื่องวีดีโอนั่นไง”

ก็จริงของเขา เพราะเครื่องวีดีโอที่บ้านปิง ยังใหม่เอี่ยมแจ่มแจ๋วอยู่เลย ขณะเปิดใช้เครื่อง ก็มักมีอุปสรรคบ่อย ม้วนเทปบกพร่องบ้าง เครื่องฉายหัวอัดสกปรกง่าย ต้องถอดออกมาล้างเช็ดดูบ่อย ลูก ๆ ก็จึงพาลเบื่อ ๆ กันไป

อีกทั้งสมัยนี้(2546) V.D.O. มันก็ตกยุคแล้ว มีแผ่นวีซีดีเข้ามาแทนที่ มีวางขายเกลื่อนตลาด เบียดวีดีโอตกขอบไปแล้ว ราคาแผ่นวีซีดีก็ถูกกว่า เครื่องเล่นก็ราคาสองถึงสามพันเศษ ๆ เท่านั้นเอง ปิง(คาดเดา)รู้สึกว่ภาพก็จะคมชัดกว่าวีดีโอ ปัญหาต่าง ๆ จากการใช้ก็คงจะไม่มี จุกจิกกวนใจเหมือนวีดีโอ(มั้ง)

“เสียเงินดีกว่าเสียลูก” ปิงกับเมียคิดสรุปกันแบบนี้

“เราควรจะทำบ้านให้เป็นสวรรค์ ลูก ๆ ก็อยู่แต่ในบ้านมาโดยตลอด ไม่มีนิสัยชอบออกนอกบ้านอยู่แล้ว เราจะไปทำให้บ้านเป็นที่รู้สึกน่าเบื่อสำหรับลูกก็จะดูไม่ถูกต้องนัก อีกทั้งฐานะทางการเงินก็ไม่ถึงกับเดือดร้อน เพื่อลูก ๆ พ่อแม่ก็ต้องตั้งใจ” ปิงเล่า

แต่ถ้าต้องเป็นหนี้ถึงกับกู้ยืมผ่อนส่งอันนี้(โดยส่วนตัว) ปิงก็เห็นว่ายังไม่ควรจะทำ เติแม่ของปิงย้ำนักย้ำหนาในเรื่อง **การประหยัด มัธยัสถ์ และการไม่ก่อหนี้**

‘การซื้อวิธีดีครั้งนี้คงจะไม่ถึงกับ “เห็นช้างขี้ ขี้ตามช้าง”

อย่างที่คำพังเพยเขาว่าไว้หรอกนะ’

ปิงคิดอย่างคนที่เคยลำบากยากจน ต้อง
ทนอดประหยัคมัธยัสถ์มาเกือบทั้งชีวิต

อีกสิบกว่าวันก็จะถึงวันประกาศ
ผลสอบ(คะแนน)เอนท์ครั้งที่สองแล้ว
ระหว่างนี้ปิงถือว่าเป็นการซื้อความสุข

สบายคลาเยียดให้ลูก ๆ มากกว่า ปิงคิดว่า ถ้าเตี้ย-แม่ยังอยู่(ถึงแก่
กรรมนานแล้ว) ท่านคงตำหนิเอาแน่ ๆ เลยว่า

“ฟุ่มเฟือย สรุ่ยสร่าย ตามใจลูก ๆ ไม่เข้าเรื่อง”

‘มันคนละยุคสมัย คนละสถานการณ์ ปัจจัยพื้นฐานมันก็คน
ละอย่างกันนะครับ แต่ส่วนใหญ่ผมก็ยังดำเนินชีวิตตามแนว
เศรษฐกิจพอเพียงที่เตี้ยแม่ได้พร่ำสอนอย่างเหนียวแน่นเสมอมา
ไม่ได้สรุ่ยสร่ายหรือประมาทในการใช้จ่ายแต่อย่างใดเลยครับ’
ปิงสารภาพกับเตี้ยแม่อยู่ในใจ

อยู่จุฬาฯ ปี 1 มาแนะแนวฯ รุ่นน้อง

อวสาน

เรื่อง ‘ห้องKING’ นี้ ตัดตอนมาจากนวนิยายเรื่อง

เตรียมลูกเอ็นท์เข็นลูกสู๋ ตอน ‘หงายเงิบ’

สนใจก็คลิกไปที่

www.sura.ac.th ➡️ ดึงค์ภายในเว็บ ➡️ นวนิยาย

ขอให้ทุกท่านจงโชคดีกับการศึกษาของบุตรหลานนะครับ

ครูชิง

สุขของฉัน อยู่ทำงาน ฉันลิขิต

อยู่ที่คิด ที่ฝัน ปั้นอักษร

อยู่ที่แต่งบทประพันธ์ฉันท์กาพย์กลอน

เพื่อผู้อ่อนเยาว์อ่านป้อนปัญญา

“ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์”